

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: **I.S.**, nar. „X“, stát.přísl.: Ukrajina, evid.číslo: „X“, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí **Ministerstva vnitra České republiky**, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8.3.2016, čj. OAM-60/ZA11-P06-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se mezinárodní

ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce nejprve zopakoval skutečnosti, které uvedl v azylovém řízení, tj. že se „*bojí návratu do své domovské vlasti na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu*“, po návratu na Ukrajinu by „*musel nastoupit do armády a jít válčit, což nechce*“, návratu se bojí z důvodu válečného konfliktu a navíc je to i v rozporu s jeho vyznáním. Žalobní námitky uvedl pak v části III. žaloby, kdy podle jeho názoru je rozhodnutí nezákonné, kdy jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je dána obava, že v případě návratu bude žalobce reálně ohrožen, a to s ohledem na nucený odvod do armády, v jeho domovské vlasti na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní konflikt. Upozornil na aktuální informace Úřadu vysokého komisaře OSN ze září 2015 o situaci na Ukrajině, žalobce odmítá „*zlehčování situace*“ západních částí země, přestože faktické boje probíhají převážně ve východní části země, poukázal na aktuální „*boje*“ mezi vládou a pravým sektorem v Mukačevu, na násilnosti ve Lvově. Dále tvrdil, že „*přinejmenším splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany § 14a zákona o azylu.*“ Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002Sb., soudní řád správní, přezkoumal v mezích žalobních bodů žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně krajský soud konstatoval, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.), výrok v dané věci o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zák. č. 500/2004Sb., správní řád, v platném znění). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále k pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.1.2016, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce v podstatě v žalobě zopakoval svůj „azylový příběh“ a neztotožnil se s odůvodněním žalovaného rozhodnutí, když podle jeho názoru splnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Proto bylo podstatné, jak se s uvedeným „azylovým příběhem“ vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí.

Stěžejním důvodem k podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v České republice a jeho neochoty vrátit se zpět na Ukrajinu je válka na Ukrajině a s tím související doručování povolávacích rozkazů. To ostatně ani žalobce v žalobě nezpochybnil. Takový důvod však sám o sobě bez dalšího nemůže obstát jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný nejprve správně dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. že žalobce by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, když žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantně perzekuován. To ostatně ani žalobce v žalobě nezpochybnil. Rovněž nebyly dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl „bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního bydliště“. K závěru, že i podle tohoto ust. zákona o azylu nejsou dány důvody pro udělení azylu, uvedl žalovaný následující argumentaci:

„Pokud důvodem obav žadatele z návratu na Ukrajinu, o čemž dotýčný v průběhu správního řízení hovořil, je jím tvrzená válka na Ukrajině, a nikoliv jakékoliv problémy či diskriminace ze strany státních orgánů či ukrajinských bezpečnostních složek pro jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů, nejde rozhodně o žádný azylově relevantní důvod, který by umožňoval udělení azylu jmenovanému v ČR. Mimo jiné, s odkazem na citované informace zdroje i skutečnosti obecně známé, např. zpravodajství běžně dostupných médií, dále správní orgán konstatuje, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnosti situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žadatel do svého odchodu z vlasti žil pouze a jenom v obci Verchnij Koropec, Zakarpatská oblast, kde k otevřeným ozbrojeným střetům mezi ruskými separatisty a ukrajinskými složkami nedochází a které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Správní orgán v žádném případě nezpochybňuje tvrzení žadatele, že podle dostupných informací na Ukrajině nadále přetrvává zhoršená bezpečnostní situace, jak ale rovněž sám žadatel ve svém dopise, který správnímu orgánu prostřednictvím svého právního zástupce doložil dne 24.2.2014, dotýčný konstatuje, že nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což se však v žádném případě netýká místa posledního bydliště žadatele na Ukrajině, tedy Zakarpatské oblasti. Na základě jím tvrzené probíhající mobilizace na Ukrajině a jednotlivých nárazových střetech však nelze v žádném případě jednoznačně usoudit, že se Ukrajina nachází ve všeobecně rozšířeném vnitrostátním konfliktu, který by sužoval celou zemi, což ostatně vylučují i veřejně známé informační zdroje a informace, se kterými byl ostatně sám žadatel spolu se svým právním zástupcem dne 17.2.2016 kompletně seznámen.“

S výše uvedeným závěrem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje, přičemž žalobce tento závěr nezpochybnil žádnou právně relevantní žalobní námitkou, když pouze v podstatě zopakoval svá tvrzení ze správního řízení. Uvedené závěry o situaci na Ukrajině opřel žalovaný z celého výčtu podkladů, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině (např. Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze září 2015, ze zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z 15.8.2015 atd.). Ve vztahu k těmto podkladům žalobce poukázal stejně jako

v azylovém řízení na informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, ke které se žalovaný vyjádřil tak, že podle této zprávy ostatně i podle jiných, dalších podkladů, lze hodnotit situaci na Ukrajině, v konkrétních oblastech jako zhoršenou z hlediska bezpečnostní situace, kdy v dílčích oblastech na východě země probíhají ozbrojené střety mezi proruskými separatisty a ukrajinskými bezpečnostními složkami, nadále pokračuje mobilizace do ukrajinské armády. Podle žalovaného a potažmo i podle krajského soudu, který se s žalovaným ztotožňuje, však *„žadatel ve svém vyjádření správní orgán informoval o aktuálně probíhajících ozbrojených střetech na východě Ukrajiny a probíhající mobilizaci, s čímž je správní orgán plně srozuměn, neuvedl však, že by se on sám potýkal v zemi původu s jakýmkoliv azylově relevantními problémy, či že by mohl být takovým potížením vystaven bezprostředně po svém návratu do vlasti.“* Zhoršení bezpečnostní situace totiž samo o sobě bez dalšího nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud by tomu tak bylo, tak by z takového důvodu mohl o azyl v České republice požádat nejen žalobce, ale i ostatní občané Ukrajiny, kteří by ze zhoršené bezpečnostní situace v zemi měli pouhou obavu. Rovněž žalobcem uváděná obava v azylovém řízení a potažmo i v žalobě z jeho mobilizace do armády na Ukrajině nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení azylu. Žalovaný v této souvislosti se tomuto důvodu věnoval rozsáhlým způsobem a straně 6 a 7 žalovaného rozhodnutí, přičemž podle stanoviska UNHCR z 1.10.1999 *„Všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonávat.“*, dále správně žalovaný poukázal na konstantní soudní judikaturu (rozsudek NSS ze dne 22.12.2004, čj. 7Azs 321/2004, podle něhož *„Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, se nenastoupení vojenské služby pokládá za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena.“*. Rovněž podle Příručky procedur kritérií pro přiznání postavení uprchlíků (New York, 1967) vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979 *„Člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“* Ostatně logicky by pak ve smyslu argumentace žalobce byl dán důvod pro udělení azylu všem těm občanům, a to i komukoliv z jakékoliv země, který by i v případě mobilizace opustil svou vlast a v jiné zemi by požádal o azyl z důvodu, že má strach a obavy ze své účasti v armádě, když pomíjí zcela skutečnost, že branná povinnost sama o sobě patří k základním státoobčanským povinnostem a tuto zásadu uznává i „Úmluva o právním postavení uprchlíků, (tzv. Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Tím spíše se nemůže jednat o důvod k přiznání mezinárodní ochrany. Rovněž žalovaný správně konstatoval, že nezjistil, že by případný výkon vojenské služby měl být vůči němu uplatněn diskriminačně, když sám žalobce nic takového neuvedl, přičemž žalobce nepatřil k žádné menšinové či dokonce diskriminované skupině obyvatel. Navíc podle Informace MZV ČR ze dne 9.10.2015, která byla podkladem žalovaného rozhodnutí, na Ukrajině vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu samo o sobě není kvalifikováno jako trestný čin, až pokud povolaný vojenskou službu nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o čin odpírání, za který hrozí 2 až 5 let odnětí svobody. To se však, jak uvedl žalovaný a žalobce to ani v žalobě nenapadl, na žalobce nevztahuje, neboť *„žadatel hovořil o tom, že se mu příslušníci vojenské správy snažili doručit několik předvolání, osobně nicméně žádné výzvy k nastoupení vojenské služby nepřevzal, jelikož se mu dařilo jejich doručení vyhybat.“* Proto správně žalovaný neshledal u žalobce existenci odůvodněného

strachu k pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu ještě soud ve smyslu žalobní námitky konstatuje, že žalovaný správně uvedl skutečnost, že žalobce pobýval v Zakarpatské oblasti, tedy v místě, ve kterém není bezpečnostní situace jakkoliv negativně ovlivněna událostmi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země. Zároveň žalobce nijak v žalobě nenapadl závěr žalovaného o tom, že příbuzní žadatele žijí též v Zakarpatské oblasti (Mukačevo, Věrchnij Koropec) a žalobce se nijak nezmínil o tom, že by tito příbuzní (zejména syn) čelili jakýmkoliv bezpečnostním hrozbám. Pokud žalobce uváděl v žalobě některé údaje o incidentech (násilnosti ve Lvově), tak tyto samy o sobě nemohou vyvrátit závěry žalovaného podložené konkrétními podklady o tom, že by žalobce byl bezprostředně ohrožován na životě. Ostatně k ojedinělým uvedeným incidentům dochází i v zemích, kde neprobíhá žádný válečný konflikt (viz např. poslední události ve Francii a Belgii). Podstatné pro hodnocení incidentů je to, že faktické boje zatím probíhají převážně ve východní části země a nikoliv v místě bydliště žalobce. Z podkladů žalovaného rozhodnutí, které žalobce v žalobě ani nezpochybnil, jednoznačně vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by konkrétně pro žalobce v místě jeho bydliště znamenal jakékoliv nebezpečí, přičemž *„Žadatel pak ani nepřísluší k žádné skupině osob, která by měla být v rámci současné Ukrajiny nějak znevýhodněna. Jmenovaný dle vlastních vyjádření hovoří jak ukrajinsky, tak i rusky, hlásí se ke křesťanskému náboženskému vyznání pravoslavné církve a ukrajinské národnosti, tedy k většinovému ukrajinskému obyvatelstvu a ani v žádném jiném ohledu nepatří k žádné skupině osob, která by měla být v rámci Ukrajiny jakýmkoliv způsobem utlačovaná. Navíc, žadatel na Ukrajině pobýval pouze a jenom na západě země, tedy v místě, kde doposud bydlí jeho otec a bratr, a které se prokazatelně nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, proklamující vládu demokracie a práva.“* K tomuto výstižnému závěru z žalovaného rozhodnutí krajský soud v podstatě nemá již ani co dodat. Rovněž námitka žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, nemůže obstát, když žalobce ani v žalobě neuvedl konkrétní skutková a právní tvrzení, které by byly schopny zpochybnit závěr žalovaného. Žalobce jen obecně v žalobě namítl, že došlo k porušení § 3 správního řádu, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a že si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a že bylo v rozporu se zákonem rozhodnuto o neudělení ochrany, avšak k tomu neuvedl žádnou konkrétní věcnou a právní argumentaci, když pouze zopakoval svá tvrzení z azylového řízení, se kterým se však vypořádal již dostatečným a přezkoumatelným způsobem žalovaný. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu a § 14a odst. 2 zákona o azylu. Správně žalovaný konstatoval, že *„Nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl jmenovaný na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo fyzického nebo ponižujícího zacházení nebo trestání.“* K tomu žalovaný správně uvedl, že žalobce neměl žádné potíže se státními orgány ve své vlasti, nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, nesetkal se s potížemi s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami. Znovu žalovaný správně opakoval, že ani nutnost vykonávat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť *„ta je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu“*. Žalovaný též opětovně zopakoval informace získané z příslušných podkladů, tj. zejména z Informace MZV ČR ze dne 21.5.2015, podle které ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a dlouhodobě pobývajících občanů Ukrajiny v zahraničí, zároveň žalovaný vycházel z dalších dostatečných podkladů, i

z výroční zprávy Human Rights Watch z 27.1.2016, ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z 15.8.2015, z nichž vyplývá, že ozbrojený konflikt neprobíhá v místě bydliště žalobce a že tedy žalobci nehrozí v případě návratu na Ukrajinu skutečné nebezpečí vážné újmy. Proto správně žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nevznikl ani nárok na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 13. července 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová